

แนวฟ้าสุดปลายฟ้า อักษร

แนวฟ้า สุดปลายฟ้า

แม้อยู่ไกลเพียงใด เขาก็จะตามไปจนพบเธอ

อักษร

NEW STAR
นักเขียนดาวดวงใหม่

พิมพ์ กั า

สำนักพิมพ์

ศูนย์วิจัยแห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๘๗๗

หัวใจสุดปลายฟ้า

ผู้เขียน : อักษรา

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม ๒๕๖๒

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3778-0

ราคา ๒๕๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอมบุ๊กส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชริ แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พิชชาพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภพร สกสบบันเตต วสันต์ พ้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติา ไชยสุ ครุณย์รัชต์ เขียงไกรเวช
บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เกษแก้วทร
ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : นิพนธ์ เด็ชชัยศิริสกุล
พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

สตาพอมบุ๊กส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอมบุ๊กส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

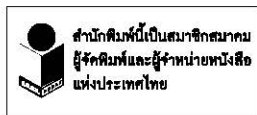
www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้าที่กระดาษล้นกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔, ๕๖

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม

ผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ

แห่งประเทศไทย

บทนำ

ภาพคนไข้จำนวนมากที่ยืนรอรับการรักษาอยู่หน้าตึกของหน่วย
แพทยศาสตร์ ทำให้หมอและเจ้าหน้าที่แต่ละคนต่างจดจ่อกับงานตรงหน้า จน
ไม่มีใครทันสังเกตเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ในอาการงอแงที่เดินปะปนอยู่
กับฝูงชน ดูต่างจากชาวบ้านทั่วไป เจ้าของดวงตาคมกริบราวเม็ดโกนจ้องดวง
หน้าหวานปนเศร้าของแพทย์หญิงวิริสา ก่อนจะขยับหมวกปิดบังใบหน้าขณะ

เบนสายตาไปยังนายทหารหน้าเข้มที่กำลังถือดอกกล้วยไม้เดินตรงมาที่ตึก
ชยีนมองซอกกล้วยไม้ในมือหนาแล้วทำหน้าที่นิ้วพร้อมกับยกมือขึ้น
กอดดอก เพราะนี่ก็สงสัยว่าอีกฝ่ายคิดจะทำอะไร จากนั้นก็เหลือบมองดวง
หน้าหวานละมุนของแพทย์หญิงนภัสสรที่เดินไปด้วยความเด็ดเดี่ยวและ
มุ่งมั่น ด้วยแววตาดำบึ้งในความขมขื่นของเธอ แล้วเลยไปมองหญิงสาว
อีกคนที่เดินอยู่บนถนนสายอุดมการณ์นั้นด้วยแววตาแบบเดียวกัน

ใบหน้าสวยผุดผาดของแพทย์หญิงวิริสาที่ตรึงอยู่ในความรู้สึก ทำให้
คนรอบมองอย่างตั้งใจรู้สึกอารมณ์วูบไหว ยิ่งยามเธอคลี้อยขณะถามไถ่
อาการของคนไข้อย่างอารี ก็ยิ่งทำให้คนที่แอบมองอยู่เงียบๆ รู้สึกอู่นวาม

กลางหัวใจ

ชายหนุ่มถอนใจแผ่วเบา เมื่อเห็นพวกเธอยังคงมุ่งมั่นเดินอยู่บนถนนสายอุดมการณ์ตามสายอาชีพอันทรงเกียรตินั้นไม่เคยเปลี่ยน แม้ว่ากาลเวลาจะหมุนผ่านไปนานสักเท่าไร ต่างจากเขาที่เวลานี้เส้นทางสายอุดมการณ์ได้เปลี่ยนไปแล้วอย่างสิ้นเชิง

ชยีนแผยรอยยิ้มบางๆ ยามนี้ถึงช่วงเวลาเสียงปืนเสียงตายเมื่อครั้งถูกคนของนายพลล่อลวงลุ่มด้วยอาวุธหนัก เขาหลับตาคมกริบลงช้าๆ แล้วสุดลมหายใจเข้าปอด เมื่อเสียงปืนดังอื้ออึงรอบด้านพวกกลับเข้ามาในมโนสำนึกอีกครั้ง

ในช่วงวินาทีเป็นตายนั้น เขารู้ว่าหญิงสาวที่ซุกอยู่ข้างตัวหวาดกลัวขนาดไหน แต่เธอกลับครองสติได้อย่างดีเยี่ยม และสิ่งที่ทำให้เขาชื่นชมในความเด็ดเดี่ยวของเธอมากขึ้นทุกขณะก็คือ เมื่อฝ่ายตรงข้ามสาดกระสุนเข้ามาราวท่าฝน เขากลับไม่ได้ยินเสียงทวีตร้องหลุดออกมา นั่นเพราะเธอพยายามกัดฟันข่มความกลัวแล้วหมอบอยู่ในที่ของตน

เวลานั้นเมื่อยากดึงร่างบอบบางเข้ามากอดปกป้องประโลม แต่เขาก็ทำได้เพียงปล่อยให้เธอซุกตัวอยู่ข้างๆ แล้วปกป้องเธอจนสุดความสามารถตลอดการสู้รบอันดุเดือด เขาทำได้เพียงเหลือบมองเธออยู่บ่อยครั้งด้วยสายตาห่วงใย

เสียงปืนที่ดังอื้ออึงอยู่รอบกายทำให้เขามองร่างบอบบางที่หมอบนั่งอยู่ข้างตัวอย่างเห็นใจ เธอไม่ควรมาเสี่ยงชีวิตอยู่ในสมรภูมิที่มีความขัดแย้งของคนชาติอื่น...

ดวงตาที่ปิดอยู่เปิดขึ้นช้าๆ จับจ้องไปข้างหน้าโดยไม่เคยเปลี่ยน แล้วเลยไปยังมือเรียวที่ครั้งหนึ่งเคยช่วยรักษาชีวิตเขาไว้

ดวงตาคมกริบมองทุกอริยาบถของแพทย์หญิงวาริส แล้วระลึกรถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งที่เขาเข้าไปช่วยวาริส หลังจากให้คำมั่นสัญญาว่าจะอุทิศทุกลมหายใจเพื่อช่วยเหลือนิดาของเธอ แม้ว่าจะจะทำให้สำเร็จเขาเกือบเอา

ชีวิตไม่รอดเพราะถูกยิงระหว่างผ่าตัดกระสุนออกมาก็ตามที

ขณะได้รับบาดเจ็บสาหัสเพราะถูกกระสุนเจาะเข้าร่างถึงสามนัด ความเจ็บปวดจากพิษบาดแผลทำให้เขาเริ่มถอดใจ ในช่วงวินาทีแห่งความเป็นความตาย เขาได้ยินเสียงเตโชตะโกนก้องบอกให้เข้มแข็ง พร้อมกันนั้นเสียงอึกทึกของเฮลิคอปเตอร์ก็ดังใกล้เข้ามา

เวลานั้นเขารู้สึกเหมือนตัวเองนอนอยู่บนพรมแดนระหว่างความเป็นกับความตาย ทุกอย่างรอบกายเริ่มเป็นสีหม่น ดวงตาที่เคยมองเห็นแจ่มชัดค่อยๆ พร่าเลือน ส่วนเปลือกตานั้นก็หนักอึ้งจนลืมตาแทบไม่ขึ้น เขาได้ยินเสียงลมหายใจแผ่วของตัวเองและได้กลิ่นความเลือดคลั่งคลั่งจนรู้สึกสะอิดสะเอียน

เมื่อแน่ใจว่าอาการสาหัสเกินเยียวยา เขาจึงปิดเปลือกตาลงแล้วพยายามเรียกเตโช หวังเพียงจะฝากฝังแผ่นดินที่เขารักและเอ่ยคำอำลาน้องชายคนเดียว ระหว่างฝากรอให้เตโชขานรับอย่างจดจ่อ อยู่ๆ ก็มีเสียงฝีเท้าเร่งรีบตรงดิ่งเข้ามาพร้อมกับเสียงโละๆ ของใครคนหนึ่ง

‘คุณชยีน คุณได้ยินฉันไหมคะ’

เสียงนั้นทำให้คนที่มองเห็นความตายอยู่จำไรทำหน้าที่ว ก่อนจะกระตุกยิ้มเพราะคิดว่าเสียงหวานใสดังระฆังแก้วที่ได้ยินคงเป็นเพียงสิ่งที่จิตปรุงแต่งขึ้น...เขาคงรู้สึกผิดต่อเธอ...ชายหนุ่มสลบได้เพียงเท่านั้น

เมื่อเหตุการณ์ที่เพิ่งประสบรุนแรงจนไม่น่ารักษาลมหายใจของตนได้ ชยีนจึงบอกตัวเองว่า เวลาที่จิตวิญญาณของเขาคงหลุดลอยออกจากร่างไปนั่งคุกเข่าเพื่อขอให้เธอยกโทษในสิ่งที่ได้กระทำลงไป ขณะภาวนาขอให้เธอได้ยินคำขอโทษจากเขา ปลายนิ้วอ่อนๆ ที่แตะใบหน้าก็ทำให้สติสัมปชัญญะอันรางเลือนหวนกลับมาอีกครั้ง เขาเห็นเธอจ้องมองมาด้วยแววตาตื่นตระหนกผ่านสายตาอันพร่าเลือน

เวลานั้นเขาบอกไม่ถูกว่าทำไมถึงได้รู้สึกดีใจหนักหนาที่ได้ยินเสียงเธอ ขณะที่เปลือกตากำลังจะปิดด้วยความหนักอึ้ง เสียงกังวานใสของเธอก็ทำให้

เขาพยายามลืมตาขึ้น

‘คุณชยีน อย่าเพิ่งหลับ มองหน้าฉัน’

วริสาตบหน้าชยีนเบาๆ ก่อนจะหันไปขอเครื่องมือทางการแพทย์จาก
เตีไซ แล้วเริ่มลงมือรักษาคคนเจ็บที่อาการหนักเอาการนั้นอย่างเร่งด่วน

‘หมอ...’ เขาได้ยินเสียงแผ่วของตัวเองร้องเรียกเธอ

‘อย่าเพิ่งพูดอะไรล่ะ ออดทนและพยายามรักษาลมหายใจของคุณไว้
นะคะ’

คำพูดของหญิงสาวทำให้คนที่พร้อมเดินหน้าสู่ความตายรู้สึกอบอุ่น
หัวใจอย่างประหลาด จนทำให้ความรู้สึกเจ็บปวดที่เผชิญอยู่ผ่อนคลายลง
ได้อย่างน่าอัศจรรย์

‘รักษาลมหายใจไว้...’ ชายหนุ่มทวนคำเสียงแผ่ว

‘ใช่ค่ะ คุณต้องรักษาลมหายใจไว้เพื่อตัวเองนะคะ’ วริสาตอบเสียง
อ่อนโยน

รักษาลมหายใจเพื่อตัวเอง... ชยีนทวนคำพูดนั้นกับตัวเองขณะขบ
กรามแน่นเพราะรู้สึกปวดหนึบตรงบาดแผล ใบหน้าเผือดซีดหันไปด้านข้าง
มองเสียงหว้างดังามที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นต่อหน้าที่ของตน ขณะที่
สติสัมปชัญญะของเขาเริ่มเลือนเต็มที

เธอไม่เคยเปลี่ยน...คนที่กำลังดำดิ่งอยู่กับอดีตเงยหน้าขึ้นมอง
หญิงสาวที่มีความหมายต่อหัวใจ แล้วแผยรอยยิ้มขณะกระซิบกับตัวเอง...
หมอละรู้ไหมว่า ในวันนั้นการที่เขาพยายามรักษาลมหายใจไม่ใช่เพื่อตัวเอง
แต่ทั้งหมดทั้งมวลก็เพื่อเธอ ทำให้ใครอื่นไม่

และหมอก็คงไม่รู้อีกเช่นกันว่า การฝ่าเอากะสุน่ออกจากร่างกายใน
วันนั้น นอกจากสองมือนั้นจะช่วยรักษาชีวิตเขาไว้ เธอยังได้กำจัดวิญญาณ
ของเขาติดมือไปด้วย แต่ด้วยเป็นเพียงกลุ่มกำลังคนติดอาวุธที่ไร้อนาคต
เขาจึงพยายามปฏิเสธความรู้สึกของตัวเอง

เมื่อก่อนเขาเคยคิดว่า การที่ยังจดจำแพทย์หญิงวริสา เป็นเพราะเธอเป็นคนช่วยชีวิตเขาไว้ รวมถึงรู้สึกผิดที่ดึงเธอเข้ามาเลี้ยงในสงครามระหว่างชาติพันธุ์ แต่พอกาลเวลาผ่านไป ความทรงจำเกี่ยวกับเธอก็ยิ่งแจ่มชัด โดยเฉพาะความสวยผุดผาดของดวงหน้าที่ฉายประกายแดดเดียวได้อย่างน่าทึ่ง ยิ่งตราตรึงอยู่ในหัวใจ แม้วันเวลาจะผ่านไปนานสักเท่าไรก็ตามที

หลังจากนั่งถาม-ตอบตัวเองมาตลอดสามปี ความทรงจำยังติดตรึงไม่แปรผันนั้นก็ทำให้เขายอมรับในที่สุดว่า...ท่ามกลางสมรภูมิรบอันดุเดือด รวมถึงการต่อสู้เพื่อรักษาลมหายใจในสภาวะที่ความหวังกำลังดับมิด การที่เขา รู้สึกเห็นใจและห่วงใยคุณหมอบุญคนสวยหาใช่ความรู้สึกผิดไม่...แต่มันคือความรักที่ก่อเกิดขึ้นโดยที่เขาไม่รู้ตัว

ตลอดเวลาเขาพยายามหักห้ามความคิดถึงที่โอบยิบอยู่ในความเพ้อฝัน อีกทั้งเลียมตัวเลียมใจ เพราะสถานะของเขาและเธอนั้นแตกต่างกัน จนเรียกว่าเส้นขนานที่ไม่ผิด วันแล้ววันเล่าเขาได้แต่บอกตัวเองว่า...รักเธอไม่ได้

ทว่าจนแล้วจนเล่าเขาก็ไม่อาจหักห้ามความปรารถนาที่จะละวางความต้องการนั้น แต่ด้วยสถานะของเธอที่แตกต่างราวฟ้ากับดิน รวมถึงความไม่พร้อมหลายๆ อย่าง เขาก็ทำได้เพียงเฝ้ารอเวลาอย่างใจเย็น

จวบจนสถานะทางสังคมของเขาเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง จากผู้กองชยีน นายทหารไร่บ้าน มาเป็นนักธุรกิจผู้มั่งคั่ง โดยรากฐานเหล่านั้นมาจากเหมืองแร่ทองคำ ซึ่งเป็นเส้นเลือดใหญ่ในการเปลี่ยนจากอาวุธร้ายใช้ห้าพันแ่งชิงอำนาจมาเป็นขุมทรัพย์อันมหาศาลให้ชีวิตของเขาและคนในปกครอง

หลังจากนายพลอาสาชยอวางอำนาจ รัฐบาลเข้ามามีบทบาทในการปกครองมากขึ้น และสิ่งเหล่านั้นก็ทำให้การเมืองการปกครองมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นตามลำดับ

เวลานี้ชีวิตของเขากำลังรุ่งโรจน์ ธุรกิจของเขาประสบความสำเร็จในเวลาอันรวดเร็ว จนเขาถูกจัดอันดับให้เป็นนักธุรกิจรุ่นใหม่ไฟแรงอันดับ

ต้นๆ ของยุโรป ต่างจากกลุ่มนายพลล่ออย่างสิ้นเชิง เพราะนับตั้งแต่บิดาของเขาหันมาจับมือกับรัฐบาล คนพวกนั้นก็หลบลี้หนีหายราวกับไรต์เวดจนแม้จะมีการไล่ล่าเพื่อความมั่นคงในอนาคต แต่พวกเขาที่เร็นกายหายเข้าไปในผืนป่าและไม่มีใครได้ข่าวอีกเลย

ฐานะอันแตกต่างทำให้ความรักของเขากับเธอวางอยู่บนเส้นขนานจนเขามองไม่เห็นความเป็นไปได้ว่าจะสามารถบรรจบกัน แต่เมื่อหันไปมองชายหญิงอีกคู่หนึ่ง... ซยีนเบนสายตาไปยังอดีตคู่ปรับที่ก้าวเข้ามาอย่างมั่นคงแล้วเผยรอยยิ้มอ่อนละมุน ความรักที่กลั่นจากหัวใจอันกล้าแกร่งถ่ายทอดผ่านสายตาที่จับนั่งอยู่ที่แพทย์หญิงนัสซาล

ภริช... ชื่อของนายทหารหน้าเข้มที่ตั้งกองอยู่ในหัวทำให้ซยีนฉีกยิ้มกว้างกว่าเดิมขณะสายหน้าน้อยๆ กับความหมายอันลึกซึ้งของชื่อนั้น ชายหนุ่มเบนสายตาไปยังคุณหมอคองงาม ดวงตาคมกริบพินิจดวงหน้าหวานละมุนของหญิงสาวผู้กำหัวใจอดีตสายลับจอมป่วนที่เข้ามาอกวณจนเกือบได้วางมวยกันอยู่บ่อยครั้ง

เขารู้ว่าชื่อของคนทั้งสอง... ชื่อหนึ่งหมายถึงแผ่นดิน ขณะที่อีกชื่อหมายถึงท้องฟ้า แม้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำจะไม่มีวันบรรจบกันได้ แต่เมื่อชะตาชีวิตของคนคู่หนึ่งขีดไว้ด้วยพรหมลิขิต ความเป็นไปไม่ได้ก็ถูกเชื่อมด้วยสายฝนที่ปรปรายลงมาจากท้องฟ้า เพื่อชุบชีวิตให้ผืนดินอันต่ำต้อยและก่อกำเนิดสิ่งมีชีวิตให้แก่อีกแห่งความรักไปตราบนานเท่านาน

ขนาดฟ้ากับดินยังเชื่อมกันได้ แล้วทำไมเส้นขนานจะบรรจบกันไม่ได้ หลังจากเห็นว่าทุกข้อจำกัดมิได้ความเป็นไปได้เมื่ออยู่ในโลกของความรัก ซยีนจึงบอกตัวเองอย่างมุ่งมั่นว่า เมื่อความรักสั่งให้เขากลับมาทวงคืนหัวใจ แม้ต้องตามล่าไปจนสุดปลายฟ้า เขาก็จะดันดันไขว่คว้ามาให้ได้

ขณะยืนทบทวนห้วงเวลาที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิต ชายหนุ่มก็คลายมือออกขณะจ้องนายทหารหน้าเข้มที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นคู่ปรับเดินแหวกกลุ่ม

ชาวบ้านไปยื่นประจันหน้ากับแพทย์หญิงนภัตชล ก่อนจะล้วงผ้าเช็ดหน้าขึ้น ซ้ำแห่งอให้เธอ และภาพนั้นก็ทำให้วีริสาและคนที่อยู่ในบริเวณนั้นประปรือ กิ่งเกรียวกราว

“คุณนุริช ทำอะไร ฉันทำงานอยู่นะ”

เขาได้ยื่นเธอเอ่ยขณะที่ดวงตาคู่สวยกวาดมองไปรอบๆ แล้วยิ้มอย่าง เขินอาย แต่คำตอบที่ได้กลับเป็นดอกกล้วยไม้ช่อใหญ่ที่วางลงตรงหน้า พร้อมกับที่เสียงหัวเราะคิกคักรวมถึงเสียงอื้ออึงจากคนรอบข้างเจีบบลง ทันใด

ชยีนมองร่างสูงใหญ่ที่ย่อตัวคุกเข่าลงตรงหน้าคุณหมอคคนสวย แล้ว เลิกคึกกับการจ้องมองอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยนั้น พลังใช้มือถูปลายคาง

ให้ตายเถอะ เขาคาดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่า ในวันที่ตัดสินใจเดินหน้า ไขว่คว้าหาความรัก จะเป็นวันที่นายทหารหน้าเข้มนามนุริชคุกเข่ามอบ ดอกไม้ช่อใหญ่ให้ภรรยาของเขา...พร้อมกับคำบอกรักอันหวานซึ้ง

ชยีนบอกไม่ถูกว่าทำไมเขาถึงรู้สึกตื่นตันทันกับการกระทำของนุริช ชายหนุ่มมองสีหน้าที่เต็มไปด้วยความรักและศรัทธาของแพทย์หญิงนภัตชล ยามมองคนรักของเธอด้วยความอึดอึดใจ จากนั้นก็เหลือบมองดวงหน้า นวลเนียนของแพทย์หญิงอีกคนที่มองการกระทำนั้นด้วยความตื่นตันทันดี ในสิ่งที่เพื่อนรักได้รับ...จากคนรัก

“หมอ ผมขอให้คำมั่นว่า ในอีกไม่กี่วัน...ความตื่นตันทันดีนั้นก็จะ เป็นของคุณเช่นกัน” ชายหนุ่มกระซิบกับตัวเองขณะค่อยๆ เร้นกายเข้าไป ในฝูงชน และเดินหายเข้าไปในแนวป่า

ชยีนก้าวขึ้นไปนั่งบนรถคันใหญ่ซึ่งมีสมรรถนะในการขับเคลื่อน ดีเยี่ยม หลังจากเสียงสตาร์ทเครื่องยนต์ดังกระหึ่มขึ้น คนที่ทำหน้าที่พลขับ ก็หันไปมองใบหน้าหล่อเหลาแต่เรียบเฉยแล้วเอ่ย

“ผู้กองไม่คิดจะไปหักทนายพวกเขาเหรอครับ”

“ไม่ละ ฉันไม่ยากให้หมอตกใจจนไม่มีสมาธิรักษาคนไข้” ชายหนุ่มตอบเสียงเรียบ

“คุณหมอยังเหมือนเดิมทุกอย่าง” คนที่คอยติดตามความเคลื่อนไหวของหญิงสาวมาหลายเดือนรายงาน

“ฉันรู้...ว่าเธอยังคงยึดมั่นในอุดมการณ์และทำหน้าที่หมอดีอย่างน่าชื่นชม” เขาพูดพร้อมกับถอนใจยาวเมื่อนึกถึงใบหน้าสวยผุดผาดที่มีความมุ่งมั่นไม่เปลี่ยนแปลง

“เท่าที่ผมสืบได้ คุณหมอยังไม่มีคนรักทั้งๆ ที่มีคนพยายามขอโอกาสผู้กองว่ามันน่าจะแปลกไหม”

“การที่เธอไม่มีคนรักมันน่าจะแปลกตรงไหน” ชยีนถามพร้อมกับเลิกคิ้ว “ก็แปลกตรงเธอไม่สนใจใครนะสิครับ จากข้อมูลที่น่าสยราญงาน คนเข้ามาจีบเธอล้วนมีฐานะและตำแหน่งการงานในระดับไม่ธรรมดา”

“บางทีเธออาจกำลังรอใครสักคน” ชยีนเบนสายตาดูออกไปนอกตัวรถแล้วอมยิ้มน้อยๆ เมื่อความคิดกำลังยิ่งทุกอย่างเข้าหาตัวเอง

“หวังว่าใครสักคนนั้นคงไม่ใช่...” ซาเยร์หยุดพูด หันไปมองรอยยิ้มละมุนละไมของผู้เป็นนายแล้วพูดต่อ “ผู้กองอย่าบอกนะครับว่ากำลังคิดเข้าข้างตัวเอง”

คำพูดนั้นทำให้คนกำลังเคลิบเคลิ้มกับความฝันลมๆ แล้งๆ รู้สึกเหมือนถูกใครสักคนถีบตกจากที่สูง

“แล้วการที่ฉันคิดเข้าข้างตัวเองมันผิดตรงไหน”

“มันก็ไม่ผิดหรอกครับ ผมแค่เป็นห่วงว่าเกิดมันไม่เป็นอย่างที่ผู้กองมีโน้มน้าวจะทำให้ผิดหวังเปล่าๆ”

“อาเถอะ ถึงมันจะเป็นอย่างที่ฉันคิดหรือไม่ก็คงไม่มีความสำคัญอีกต่อไป เพราะเมื่อไรที่ฉันเดินเข้าไปขอความรักจากเธอ เมื่อนั้นหัวใจของเธอก็คจะเป็นของฉัน” เขาตอบด้วยความเชื่อมั่นเต็มเปี่ยม

“ดูเหมือนผู้กองจะเชื่อมั่นเหลือเกินนะครับว่าคุณหมอยังจะตอบรับ

ความรักนั้น”

“ฉันเชื่อมั่นว่าความรักของฉันจะต้องนำทางและพาหัวใจของเธอมา
ในที่ที่สุด”

“แล้วถ้าเกิดไม่เป็นอย่างที่คิดล่ะครับ”

“แกคอยดูเถอะซาเยร์ คนอย่างฉันไม่เคยรักผู้หญิงคนไหนมาก่อน
เมื่อหัวใจฉันเลือกหมอ ฉันก็พร้อมทำทุกอย่างเพื่อล่าหัวใจเธอ” น้ำเสียง
ของซินเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น

“ถ้าผู้กองมุ่งมั่นขนาดนั้น ผมก็พร้อมเดินหน้าเต็มกำลัง ว่าแต่ผู้กอง
จะเริ่มตั้งยังไง”

“เอาไว้ถึงเวลาแกก็จะได้เห็นเอง”

เขาตอบพร้อมกับอมยิ้มน้อยๆ เมื่อนึกถึงฉากบอกรักของผู้กองหน้า
เข้ม เขาคาดไม่ถึงว่านายทหารผู้ทรงเกียรติคนหนึ่งจะยอมคุกเข่าให้ผู้หญิง
อันเป็นที่รักท่ามกลางฝูงชน สันติไม่หวาดหวั่นสักนิดหากใครสักคนจะมอง
ว่าการกระทำนั้นจะทำให้ศักดิ์ศรีของบุรุษเพศลดน้อยลง

๑

สองสัปดาห์หลังจากนั้น วิศวกรเอกสารในแฟ้มเสนอเซ็นที่วาง
อยู่บนโต๊ะทำงานของผู้บังคับบัญชาด้วยแววตามุ่งมั่น จนคนที่นั่งอยู่อีกฟาก
ของโต๊ะคลายมือที่ประสานอยู่ระหว่างอกแล้วยืดตัวขึ้น

“หมอแน่ใจหรือว่าต้องการไปจริงๆ” คำถามนั้นบ่งบอกชัดเจนว่า
คนพูดต้องการให้หญิงสาวตัดสินใจใหม่

“ดิฉันแน่ใจค่ะท่าน” เธอตอบอย่างหนักแน่น

“ความเป็นอยู่ที่โน่นมันลำบากนะหมอ บอกตรงๆ ว่าผมไม่อยากจะ
คุณไปเลย” น้ำเสียงของคนพูดเต็มไปด้วยความห่วงใย

“เวลานี้ที่นั่นมีคนมากมายต้องเผชิญกับความเจ็บไข้ และพวกเขา
กำลังต้องการหมอแหละค่ะ”

“แต่คนทางนี้ก็ต้องการหมอเหมือนกัน หมอสิ บอกตรงๆ นะว่าผม
ภาคภูมิใจในความเสียสละของคุณที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ แม้ผมจะสนับสนุน
อุดมการณ์ของคุณมากแค่ไหน แต่ผมก็ไม่เห็นด้วยหากคุณจะเดินทางไปทำ
หน้าที่แพทย์อาสาไกลถึงแอฟริกาใต้ แล้วรู้ไหมว่าไปที่นั่นคุณจะต้องทำงาน

อย่างหนักจนไม่มีแม้กระทั่งเวลาพักผ่อน ถึงแม้มันจะเป็นระยะเวลาสั้นๆ ก็ตามที”

“ดิฉันกราบขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการที่ให้ความเมตตาและห่วงใยเท่าที่ฟังจากเพื่อนๆ เขาบอกว่าที่นั่นมีคนมากมายรอคอยโอกาสที่ยากเข้าถึงแค่ยาตุงเล็กๆ เพียงตุงเดียวก็ทำให้พวกเขาดีใจมากมาย ดิฉันจึงหวังจะว่าความรู้ความสามารถที่มีจะช่วยสร้างความสุขและความหวังให้ผู้คนเหล่านั้น” วริธาเล่าไปตามสิ่งที่เพื่อนร่วมอาชีพถ่ายทอดมา และมันกำลังทำให้สีหน้าของอีกฝ่ายเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย

พอได้ยินน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่น คนที่ให้ความเอ็นดูผู้ได้บังคับบัญชาเหมือนลูกก็พยักหน้าบ่อยๆ อย่างเข้าใจ ผู้สูงวัยกว่ามองดวงหน้าผุดผาดแต่ไม่มีชีวิตชีวาอย่างเห็นใจ แล้วเอ่ยออกมา

“ผมขอชื่นชมหมอบที่มีจิตใจเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ แต่ผมก็ไม่สบายใจอยู่ดีถ้าหมอบจะต้องไปทำงานในพื้นที่ห่างไกลแบบนั้น”

“ตามข้อมูลที่ได้รับจากการเข้าอบรมสองวันก่อน แม้ความเป็นอยู่ที่นี่น่าจะดีมีข้อจำกัดแต่ก็ปลอดภัยดีค่ะ และที่สำคัญ ดิฉันไปแค่อาทิตย์เดียวเองนะคะ”

“แล้วหมอบมั่นใจว่ายังไงบ้าง”

คำถามนั้นดังขึ้นพร้อมเสียงเคาะประตู ทั้งสองยุติบทสนทนาชั่วคราวจนจนคนที่อยู่อีกฟากของประตูก้าวเข้ามา

“อ้าว...หมอบ ผมกำลังพูดถึงคุณพอดีเลย” ผู้อำนวยการเอ่ยหักผู้มาใหม่ทันที

“สวัสดีค่ะท่านผู้อำนวยการ... ลือชู่นี้หรือ” หญิงสาวไหว้ทักทายผู้สูงวัยกว่าแล้วหันไปมองเพื่อนสนิท

“หมอบมาก็ดีแล้ว ผมกำลังต้องการกองหนุนอยู่พอดี”

น้ำเสียงกระตือรือร้นนั้นทำให้หญิงสาวที่นั่งอยู่ก่อนหันไปมองเอกสารตรงหน้าด้วยแววตาเศร้าสร้อย ส่วนหญิงสาวอีกคนเลิกคิ้วแล้วเดินเข้าไปนั่ง

เก้าอี้ตัวที่ว่าง

“ท่านผู้อำนวยการมีอะไรกับดิฉันหรือคะ”

“ผมอยากให้คุณอ่านข้อความในเอกสารนั้น แล้วช่วยผมคิดหน่อยว่าเราควรทำอย่างไรกันดี” ผู้อำนวยการประสานมือกับออกขณะพยักพยับไปที่แฟ้มตรงหน้า

นภัสชลเอื้อมมือไปหยิบแฟ้มบนโต๊ะขึ้นมาอ่านอย่างว่าง่าย

“อ้อ...ดิฉันทราบเรื่องนี้แล้วค่ะท่าน” หญิงสาวเอ่ยหลังจากอ่านข้อความในเอกสารจบ

“อ้าว...ผมอ้อมมาก่อนแล้ววันนี้หรือ”

“ใช่ค่ะท่าน”

“แล้วผมไม่คิดห้ามเพื่อนเธอ” เขาถามด้วยสีหน้าประหลาดใจ

“หากถามในฐานะหมอ ดิฉันยินดีและสนับสนุนความตั้งใจนั้นอย่างเต็มที่ เพราะสิ่งที่ลี้ลับใจไม่ใช่แค่การรักษาคน แต่เป็นการอุทิศตน อุทิศความรู้ความสามารถเพื่อผู้อื่นอย่างแท้จริง และถ้าถามในฐานะเพื่อน นั่นก็ยิ่งทำให้ดิฉันเห็นด้วยค่ะท่าน”

“ผมไม่เข้าใจ คุณไม่เป็นที่หวงหมอลึเลยหรือ”

เพราะหญิงสาวทั้งสองเป็นเพื่อนสนิทกัน จึงทำให้คนที่มองดูความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นมาอย่างยาวนานนั้นจ้องหน้าคนทั้งสองอย่างไม่เข้าใจ

“เป็นห่วงลึคะ แต่ดิฉันก็ไม่คิดใช้ความท่วงไหยเป็นอุปสรรค จนไปขัดขวางความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้านั้น” นภัสชลพูดพร้อมกับหันไปมองหน้าเพื่อนรัก แล้วยิ้มอย่างภาคภูมิใจในสิ่งที่วิสาจัดตัดสินใจไปแล้ว

“ขอบใจมากนะนภัส ขอบใจที่เข้าใจเรา” วิสาตึงมือเพื่อนมาบีบกระชับ

“ถ้าเราตัวคนเดียว รับรองเลยว่าจะไม่มีวันปล่อยสี่ไปคนเดียวเด็ดขาด”

คำพูดพร้อมรอยยิ้มทำให้ดวงตาของคนฟังเบิกกว้างแทบจะทันที

“อะไรนะนภัส พุดใหม่ซี” วิสาถามขณะจ้องหน้าคนตอบอย่าง

ตื่นตื่น

“ก็...” รอยยิ้มของนางัสชลขยายกว้างขึ้นอีกเท่าตัวเมื่อเธอเห็นดวงตา
ของคนรอฟังเบิกกว้างจนน่าขบขัน

“อย่าบอกนะว่าเธอกำลังมี...”

วริสาทรีตาแล้วตาขณะใช้มือประคองดวงหน้าหวานละมุนอย่างระยับ
ความตื่นตื่นไว้มืออยู่ พออีกฝ่ายพยักหน้า ความตื่นตื่นนั้นก็จะเปิดเป็น
เสียงกรี๊ดร้องอย่างยินดี

“โอ๊ย...ฉันดีใจจังเลยน้แม่ แล้วนี่เจ้าของผลงานรู้หรือยัง”

“ฉันเพิ่งรู้เมื่อเช้าเลยยังไม่ได้บอก”

“หมายความว่าฉันรู้ก่อนใช่ไหม” พอนางัสชลพยักหน้า เสียงหวีดร้อง
ของวริสาก็ดังขึ้นอีกเท่าตัว

“ดีใจโอเวอร์ไปหรือเปล่าคุณหม่อม” นางัสชลมองท่าทางดีใจจนเกิน
พอดีของเพื่อนอย่างขบขัน

“ไม่ให้ดีใจได้อย่างไร ข้าใหญ่ขนาดนี้ ที่ล้าล้ารู้ก่อนผู้พันชี้เก็กด้วย”
วริสาเอ่ยอย่างภูมิใจภูมิใจ

“แล้วอย่าไปเก็กกันล่ะ”

“ห้ามได้หรือ” หญิงสาวเล็กก็อวยอย่างเป็นต่อ แล้วหันไปยิ้มแหยๆ ให้
ผู้บังคับบัญชาที่นั่งอ้าปากค้างเพราะตกใจเสียงกรี๊ดร้องของเธอ

“ขอโทษค่ะผู้อำนวยการ ดิฉันดีใจมากไปหน่อย”

“ไม่เป็นไร ผมไม่ถือ ว่าแต่ข่าวดีนั้นเป็นเรื่องจริงใช่ไหมหม่อม” ผู้
อำนวยการพยักหน้าแล้วหันไปขอคำยืนยันจากนางัสชล

“ค่ะท่าน”

“ขอแสดงความยินดีด้วยนะหม่อม” น้ำเสียงของคนพูดเต็มไปด้วย
ความยินดี

“ขอบคุณค่ะท่าน”

“ในเมื่อผู้อำนวยการยินดีกับน้แม่แล้ว ก็อย่าลืมเซ็นอนุมัติและยินดี

กับโอกาสของดิฉันด้วยนะคะ” วริสาอาศัยจังหวะทันที

“เฮ้อ! สรุปว่ายังไงก็จะได้ไปให้ได้ใช่ไหม”

“ดิฉันตั้งใจแล้วค่ะ”

“เอาเถอะ แม้ผมจะเป็นห่วงและไม่เห็นด้วย แต่ในเมื่อมันเป็นความตั้งใจของหมอ ผมก็จะเห็นอนุโมทนาให้ตามประสงค์”

ผู้อำนวยการพ่อกับหน้าอย่างจำยอมเพราะเห็นความมุ่งมั่นอันแรงกล้าของหญิงสาว ขณะที่เขาขยับปากกลางลายมือในเอกสารอย่างไม่เต็มใจ เสียงใสๆ ของแพทย์หญิงนัทสวลก็ดังขึ้น

“เดี๋ยวค่ะ”

“มีอะไรหรือหมอ” คนที่กำลังลงลายมือในเอกสารหยุดชะงักขณะมองรอยยิ้มแปลกๆ ของอีกฝ่ายอย่างฉงน

“เมื่อสักครู่คุณแม่โทร. มาค่ะ ท่านเล่าว่าขณะนี้ที่ฝรั่งเศสกำลังขาดแคลนบุคลากรทางการแพทย์ จำนวนแพทย์และพยาบาลก็มีไม่เพียงพอต่อการให้บริการ แพทย์ตามโรงพยาบาลต้องทำงานหนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแพทย์ฉุกเฉิน นอกจากนี้ที่ค่ายผู้ลี้ภัยก็กำลังต้องการหมอ คุณแม่กับเพื่อนๆ ในสถานกงสุลจึงจัดทำโครงการหน่วยแพทย์อาสาขึ้นเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และวัฒนธรรม และโครงการนั้นก็ได้รับการตอบรับจากรัฐบาลทั้งสองประเทศเป็นอย่างดี ท่านก็เลยโทร. มาชวนดิฉันกับหมอลิค่ะ”

“ที่ฝรั่งเศสมีปัญหาขาดแคลนแพทย์ด้วยหรือ” ผู้อำนวยการถามด้วยสีหน้าประหลาดใจ

“เวลานี้มีปัญหาผู้ลี้ภัยไหลทะลักเข้าไปในยุโรป ปัญหาที่น่าจะคล้ายของเรา เพราะหมอที่มีอยู่ต่างก็มีงานล้นมือ จึงทำให้มีความเป็นไปได้ว่าจำนวนบุคลากรทางการแพทย์อาจไม่เพียงพอ นอกจากนั้นค่าใช้จ่ายในการเข้ารับบริการด้านการแพทย์ของที่นี่ก็สูงมาก หลังจากคุยกับคุณแม่ ดิฉันเลยคิดว่าหมอลีน่าจะเปลี่ยนจากแอฟริกาใต้ไปเป็นฝรั่งเศส ผู้อำนวยการคิดว่ายังไงคะ”

“ถ้าเป็นฝรั่งเศสผมคงหมดหวัง เพราะคุณพ่อของหมอลีก็อยู่ที่ไหน ไม่ใช่หรือ แล้วไหนจะทานทูตกับคุณหญิงอีก ไปทำงานกับคนเกิลซีดียอมดีกว่าไปอยู่ในที่ที่เราไม่คุ้นเคยกับใครเลย”

“ถ้าผู้อำนวยการไม่ขัดข้อง คุณแม่บอกว่าจะรีบส่งเอกสารมา ส่วนรายละเอียดและการดำเนินการด้านเอกสาร ท่านแจ้งว่าถ้าทางโรงพยาบาลไม่ขัดข้อง จะมีเจ้าหน้าที่ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งอาทิตย์”

ด้วยฐานอำนาจของบิดารวมถึงการที่โครงการดังกล่าวเกิดจากความร่วมมือระหว่างรัฐบาลของทั้งสองประเทศ จึงทำให้การดำเนินการด้านเอกสารเป็นไปอย่างรวดเร็ว

“หมอจะไม่นานแค่นี้ไหน”

“ประมาณสามเดือนค่ะ”

“สามเดือนเลยเหรอ ถ้านานขนาดนั้นผมเกรงว่าทางโรงพยาบาลอาจจะได้รับผลกระทบ เพราะขาดหมอถึงสองคน”

“ดิฉันแจ้งคุณแม่ไปแล้วค่ะว่าจะมีแค่หมอลี”

คำตอบนั้นทำให้วริสาหันไปจ้องหน้าเพื่อนทันที

“อ้าว! นาสีไม่ได้ไปด้วยกันหรือ”

“ช่วงนี้เรารู้สึกเหนื่อยๆ คงเป็นผลข้างเคียงจากการที่ฮอว์โมนในร่างกายเปลี่ยนแปลง เอาไว้สุขภาพเต็มร้อยค่อยว่ากันใหม่ แล้ววริสาใจอยากไปไหม”

“ก็น่าสนใจนะ แต่ยังไงก็คงต้องกลับจากแอฟริกาได้ก่อน เพราะถ้าแจ้งยกเลิกกลางคันแบบนี้ อาจทำให้เกิดปัญหาได้ นาสีช่วยเรียนคุณบ๊ายให้ด้วยนะว่าเราอยากไป”

คำตอบนั้นทำให้ผู้อำนวยการสูงวัยส่ายหน้าบ่อยๆ ก่อนจะจดปลายปากกาลงในเอกสารอย่างเสียมไม่ได้ เมื่อเห็นเอกสารเสร็จจึงปิดแฟ้ม วริสาไหว้แล้วยื่นมือออกไปรับ

“ขอบพระคุณค่ะท่าน”

“แล้วจะเดินทางวันไหน”

“อีกสามวันค่ะท่าน”

“ขอให้เดินทางปลอดภัย และขอให้ความดีและความเสียสละส่งผลให้ผมขอประสบความสำเร็จ”

คำอวยพรอย่างจริงใจนั้นทำให้วริศายิ้มหวานขณะพบนมเมื่อให้ขอบขอบคุณ

“ขอบคุณค่ะท่าน ดิฉันขอให้คำมั่นว่า เมื่ออยู่ในหน้าที่ดิฉันจะใช้ความรู้ความสามารถทำงานอย่างเต็มที่ค่ะ ขอตัวก่อนนะคะ” หหญิงสาวเอ่ยขอตัวแล้วพุกหน้าชวนเพื่อนสนิท พอวริศาลุกขึ้นหน้าสีคล้ำจึงเอ่ยขอตัวบ้าง

ผู้อำนวยการวัยกลางคนมองตามหลังแพทย์หญิงทั้งสองแล้วถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า ก่อนจะยิ้มให้อุตุตมการณ์อันน่าประทับใจของพวกเธอ

“เฮ้อ! อย่างน้อยก็ยังมีโชคที่ดีที่หมอนักสัลกำลังมีทายาท ไม่อย่างนั้นคงได้ปวดหัวกว่านี้แน่” เขาเอ่ยกับตัวเองแล้วถอนหลังพิงพนักเก้าอี้

แม้บอกตัวเองว่าพร้อมเดินทางไกล แต่เมื่อใกล้ถึงวันเดินทางเข้าจริงๆ วริศาก็อดใจหายไม่ได้ขณะนั่งมองข่าวของที่เตรียมไว้ ดวงตาหวานปนเศร้ามองออกเป็นนอกหน้าต่าง แล้วถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่ออยู่ๆ เธอก็นึกถึงใครคนหนึ่ง... คนที่ไม่เคยเลือนหายไปจากความทรงจำ แม้ว่าหลังจากถูกส่งตัวกลับ ทุกเรื่องราวของชยีนและเหตุการณ์ของพวกเขาจะเลียบหายไปและไม่เคยเกิดขึ้นก็ตามที

“จะคิดถึงเขาทำไม”

หหญิงสาวพึมพำ ถอนใจขณะขอมรับอย่างคนปลงตกว่า... เธอกับผู้กองหน้าดูคงไม่มีโอกาสได้พบกัน ชีวิตของเขาและเธอคงเป็นเหมือนเส้นขนานที่ไม่อาจบรรจบกันได้

ในขณะที่หหญิงสาวนั่งตามตัวเองอย่างสับสนกับความรู้สึกที่ตามติดอีกด้าน คนที่เข้าไปวิ่งวนอยู่ในหัวใจของเธอก็กำลังเอนกายในท่าสบายๆ อยู่บนเก้าอี้หวายตรงระเบียงห้องพัก ขณะทอดตามองพระจันทร์ดวงโตเสาด

แสงสีนวลอยู่บนท้องฟ้าสีทึมมึน และจ้องอยู่อย่างนั้นมาพักใหญ่

“ผู้กองมองพระจันทร์หรืนาฯ ระวังจะแปลงร่างนะครั้บ” ซาเยร์กระซู้

“เมื่อไรแกจะเลิกเรียกฉันว่าผู้กองเสียที เวลานี้ฉันไม่ใช่ทหารแล้ว”

ชยีนหันไปถามน้ำเสียงไม่จริงจังนัก

“สำหรับผม เป็นทหารหรือไม่ ผู้กองก็คือผู้กองนั่นแหละครั้บ ถ้าผู้กองไม่ชอบ ผมจะเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นก็ได้ แต่พูดก็พูดเถอะ ผมไม่ซนจริงๆ ถ้าต้องเรียกผู้กองด้วยสรรพนามอื่น”

“เอาเถอะ แกสบายใจเรียกแบบไหนก็เชิญ แล้วยังไม่นอนอีกเระะ”

“ก็ว่าจะนอน แต่เห็นผู้กองมีอาการมึนๆ เลยว่าจะมานั่งดื่มเบียร์เป็นเพื่อน” ซาเยร์พูดพร้อมกับยื่นขวดเบียร์ขนาดเหมาะสมือให้

“เข้าทำเหมือกัน” ชยีนพยักหน้าขณะยื่นมือออกไปรับ

“ผู้กองคิดอะไรอยู่หรือครั้บ” ซาเยร์ถามพร้อมกับกระดกเครื่องดื่ม

ลงคอ

“ฉันกำลังคิดวิธีบุกโรงพยาบาล”

คำตอบนั้นหาเอาคนที่กำลังกลืนเบียร์ลงคอถึงกับล้าลัก

“บุก! โรงพยาบาล” ซาเยร์ใช้มือปาดเครื่องดื่มตรงมุมปากแล้วเอ่ยทวนเสียงดัง

“ใช่”

“โอย...ไม่ไหวมั้งครั้บ ผมว่าเราเข้าไปพบคุณหมอในฐานะคนรู้จักน่าจะดีกว่าบุกเข้าไปนะครั้บผู้กอง”

“ไอ้ดีมันก็ดี แต่ฉันยังนึกไม่ออกเลยว่าจะไปพบเธอยังไง”

“มันจะยากอะไร ผู้กองก็ชอบดอกไม้สักช่อไปให้เธอสิครั้บ ลืมแล้วหรือว่าเรามาที่นี่ในฐานะนักลงทุน เวลานี้เราสามารถเข้าออกประเทศไทยได้อย่างอิสระ ไม่ได้หลบๆ ซ่อนๆ เเหมือนแต่ก่อน”

“จริงอยู่ว่าเราเข้าออกประเทศไทยได้อย่างอิสระ แต่ฉันก็ไม่กล้าเดินคุ่มๆ เข้าไปหาเธออยู่ดี”

“ผู้กองกลัวอะไรหรือครับ”

“กลัวเหรออ” ชายหนุ่มทวนคำแล้วครุ่นคิด

“ครับ ผู้กองกำลังกลัวอะไร”

“ฉันไม่ได้กลัว” เขาปฏิเสธน้ำเสียงจริงจัง

“แต่ผมว่ากลัว” ซาเยร์จ้องหน้าผู้เป็นนายอย่างจับผิด

“แกจะมารู้ดีไปกว่าตัวฉันได้อย่างไร บอกว่าไม่กลัวก็ไม่ง้อกลัวสิ”

“ไม่กลัวแล้วผู้กองรออะไรอยู่เหรออครับ ถ้ารักชอบหมอลแล้วไม่รับทำ
คะแนนเดี๋ยวก็กินแห้วพอดี”

“ฉันก็รอจิ้งหะง” คนที่พยายามหลอกตัวเองว่ามีความกล้าเต็มร้อย
เฉไป

“ก็นี่ไงครับจิ้งหะ เวลาที่หมอยังไม่มีใคร ถ้าผู้กองมัวทำอะไรซั๊กซั๊ก
อยู่แบบนี้ เกิดเซอตัดตสินใจเลือกใครสักคนขึ้นมา ผมว่าผู้กองออกหักแน่”
ลูกน้องเตือนด้วยความหวังดี

“แต่ฉันกำลังกังวลนะซาเยร์”

คำพูดที่เต็มไปด้วยความลังเลนั้นทำให้กุรูเรื่องรักถึงกับถอนใจ
แล้วส่ายหน้า

“นั่นไง ชัดๆ เลยว่าผู้กองกำลังกลัว”

“ฉันแค่กังวล ไม่ได้กลัว” ซยีนแย้ง

“มันก็ความหมายเดียวกันนั่นแหละครับ ว่าแต่ผู้กองกังวลเรื่องอะไร”

“ฉันกังวลว่าหากพบกันหมอลจะจำฉันไม่ได้”

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความกังวลนั้นทำให้คนที่ลั่นคำตอบถึงกับหัวเราะ
ร่วน

“ผู้กองกังวลเรื่องแค่นี้เองเหรออครับ” ซาเยร์ถามเสียงกลัวหัวเราะ

“แกจะหัวเราะอะไรนักหนา นี่มันเป็นเรื่องใหญ่สำหรับฉันเชียวนะ”

“โอ...ผู้กองจะไปกังวลเรื่องแค่นี้ทำไมครับ จำได้ไม่ได้มันไม่ใช่สาระ
สำคัญเสียหน่อย เพราะความรักมันเริ่มใหม่ได้”

“แล้วเกิดฉันรักเธออยู่ข้างเดียวล่ะจะทำยังไง”

ซาเยร์มองสี่หน้าคิดหนักของเจ้าของใบหน้าคมคายอย่างขบขัน เพราะตั้งแต่ติดตามชยีนมา เขาไม่เคยเห็นผู้เป็นนายหน้าใจเรื่องอะไรมาก่อน

“ก็จีบให้เธอรักตอบสิครับ”

“แต่ฉันไม่เคยจีบผู้หญิงนะ” คนที่ตลอดชีวิตไม่เคยคิดทำอะไรแบบนี้มาก่อนทำหน้าวิงวอนอย่างเป็นกังวล

“แล้วผู้กองอยากมีเมียไหม”

“อ้าว...ถ้าไม่อยากมีแล้วฉันจะถ่อมาหาเธอทำไม”

“ก็นั่นไงครับ ถ้าอยากมีเมียมันก็ต้องลงทุนลงแรงหน่อย”

“ไอลงทุนฉันพร้อม แต่ไอลงแรงนี่สิ ฉันไม่รู้จะเริ่มยังไง”

“ไม่เห็นยากเลย ผู้กองก็ลงทุนไปซื้อดอกไม้มาสักช่อ แล้วออกแรงหอบไปให้เธอสิครับ”

“ถ้าเกิดเธอจำฉันไม่ได้แล้วปฏิเสธล่ะ”

“ถ้าคิดมากขนาดนั้น ผู้กองก็นอนดูพระจันทร์ต่อเถอะครับ ผมจะไปนอนแล้ว” ซาเยร์จัดบัพพร้อมกับลุกขึ้นหมุนตัวเดินกลับห้องพักไปเสียอย่างนั้น

“อ้าว! เดี่ยวสิ” ชยีนตะโกนเรียก แต่อีกฝ่ายทำเป็นไม่ได้ยิน พอเห็นลูกน้องคนสนิทเดินออกไป คนที่นั่งกังวลกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึงก็ได้แต่ส่ายหน้า

“เฮ้อ...สรุปฉันจะเอายังไงกับวันพรุ่งนี้ดีวะ” ชายหนุ่มพึมพำทำอย่างคิดไม่ตกว่าวันพรุ่งนี้เขาจะเริ่มเดินหน้าอย่างไร

